

“Ο ιεραπόστολος πρέπει να έχει μεγάλα αποθέματα υπομονής, πίστεως, προσευχής και αγάπης”

[Πατριαρχία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Επισκόπου Αρούσας και Κεντρικής Τανζανίας κ. Αγαθόνικου

Θυμάμαι πολλά χρόνια πριν, όταν ήμουν δάσκαλος, τό δυσκολότερο μάθημα για μένα ήταν ή πρακτική αριθμητική. Ή δυσκολία μου στό συγκεκριμένο μάθημα προερχόταν από τήν ανάγκη νά επίλυσεις αριθμητικά προβλήματα χωρίς τήν χρήση εξισώσεων, πού θά καθιστοῦσαν εύκολη τήν επίλυσή τους, αλλά μέ τρόπους πού νά είναι λογικά καί επαγωγικά προσβάσιμα στήν παιδική αντίληψη.

Αὐτή τήν δυσκολία, ἔμελλε νά τήν συναντήσω πολλά χρόνια ἀργότερα στήν Ἀφρική! Ἐδῶ, στή Μαύρη Ἡπειρο, ἐπιβάλλεται, μέ ἀπλά λόγια νά μεταγγίσεις τά δόγματα καί τίς ἀλήθειες τῆς Ἀγίας Πίστεως καί Παραδόσεώς μας, χωρίς λάθη καί ἐκπτώσεις, ἀλλά προσαρμοσμένα στήν αντίληψη καί διάθεση τῶν Ἀφρικανῶν ἀδελφῶν μας. Αὐτό, σέ συνδυασμό μέ τό γεγονός ὅτι ή σκέψη καί ή αντίληψη περί

Χριστιανισμοῦ εἶναι ἤδη διαμορφωμένες ἀπό προτεσταντικές καί παπικές πρακτικές, καθιστοῦν ἀκόμη δυσκολότερη τήν μετάγγιση τοῦ Ὁρθόδοξου εὐαγγελισμοῦ. Τήν ἀφομοίωση δέ τοῦ Εὐαγγελίου, δυσχεραίνει ὁ μέγας ἀναλφαβητισμός τῶν ἀφρικανῶν ἰθαγενῶν πού ζοῦν στά χωριά, μακριά ἀπό τίς πόλεις, ὁ ὁποῖος ἐπιβαρύνεται ἀπό τίς πρωτόγονες προκαταλήψεις πού διατηροῦν, ὅπως τήν ἐμμονή στήν λατρεία τῶν πνευμάτων, τή μαγεία, τήν πολυγαμία, τή μέθη κ.λ.π. Στά θετικά πού μπορεῖ κάποιος νά τούς χρεώσει, συγκαταλέγονται ἡ ἀκακία, ἡ ἀφελότητα, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ ἀπλότητα καί ἡ αἰσιοδοξία τους.

Ὁ ἱεραπόστολος πρέπει νά ἔχει μεγάλα ἀποθέματα ὑπομονῆς, πίστεως, προσευχῆς καί ἀγάπης, γιά νά μπορέσει νά ὑπερνικήσει τίς ἀνθρώπινες δυσκολίες πού καθημερινά συναντᾷ καί κυρίως τήν θλίψη ἀπό τήν διαπίστωση ὅτι σέ κάθε του βῆμα συναντᾷ καί κάποια διαφορετική «ἐκκλησία», ἀπό αὐτές πού κάθε μέρα σάν μανιτάρια ξεφυτρώνουν στήν εὐφορη Ἀφρικανική γῆ.

Φταίει ἄραγε ὁ Ὁρθόδοξος κόσμος, πού γιά τόσους αἰῶνες ἀμέλησε τόν εὐαγγελισμό τῶν Ἀφρικανῶν, ἢ μήπως ἦταν θέλημα Θεοῦ αὕτη ἡ ὀλιγωρία μας, διότι ἡ Ἀφρική δέν ἦταν ὥριμη γιά νά δεχθεῖ τήν Ὁρθοδοξία; Καί τώρα πού ἐπιτέλους ἔφτασε ἡ ὥρα, πού εἶναι οἱ ἐργάτες γιά τήν σπορά; Ἡ διαπίστωση ἐξάλλου, ὅτι στίς ἡμέρες μας οἱ Ὁρθόδοξοι εἶναι διχασμένοι μεταξύ τους, μᾶς ἀπογοητεύει ἀκόμη περισσότερο, διότι ἀποδεικνύει ὅτι μετά ἀπό τόσους αἰῶνες χριστιανισμοῦ, κόντρα στό μήνυμα τῆς Εὐαγγελικῆς Διακονίας, καταγινόμαστε νά βροῦμε τρόπους πῶς νά ἐξουσιάζουμε τούς ἄλλους, εἴτε προσπαθώντας νά ἀποδείξουμε ὅτι εἴμαστε περισσότερο Ὁρθόδοξοι ἀπό τούς ἄλλους, εἴτε προβάλλοντας τήν ἀριθμητική μας ὑπεροχή, καί πάλι σέ ἀντίθεση μέ τό εὐαγγελικό: «μή φοβοῦ τό μικρόν ποίμνιον, ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τήν βασιλείαν» (Λουκ. 12:32).

Διαβάζουμε στό βιβλίο τῶν Βασιλειῶν Β΄24, ὅτι ὁ Δαβίδ κάποτε ἐξόργισε τόν Θεό, διότι ἔδωσε τήν ἐντολή στόν στρατηγό του Ἰωάβ, νά μετρήσει τούς στρατιῶτες του. Ξαφνικά ὅμως ὁ Δαβίδ ἔνιωσε τύψεις στή συνείδησή του, πού ἔκανε ἀπογραφή, καί εἶπε στόν Κύριο: «Ἀμάρτησα βαριά μ'αὐτό πού ἔκανα! Ἀναγνωρίζω πόσο ἀνόητα φέρθηκα, διότι πίστεψα ὅτι μέ τήν δύναμη τῶν ὅπλων μου νικάω καί ὄχι μέ τήν βοήθειά σου. Κύριε, σέ παρακαλῶ συγχώρησε τήν ἁμαρτία τοῦ δούλου σου». Τότε ἔστειλε ὁ Θεός μιά θανατηφόρα ἐπιδημία στούς Ἰσραηλίτες καί πέθαναν ἑβδομήντα χιλιάδες ἄνθρωποι.

Μᾶς δίδασκε ὁ ἅγιος Πορφύριος, ὅτι στήν Ἱεραποστολή δέν χρειάζονται λόγια πολλά, ἀλλά χρειάζεται παράδειγμα. Ἐπέμενε νά ζοῦμε ἀπλά καί ἀπαλά, νά ἐξασκήσουμε τόν ἑαυτό μας νά μάθει νά ἀκούει πολύ καί νά μιλᾷ λίγο, νά σέβεται τήν κάθε μορφή ὑπαρξης, νά μήν πιέζουμε τά πρόσωπα, γιατί περισσότερο ἀπό ὅλα ὁ Θεός σέβεται τήν ἐλευθερία μας. Νά νικᾷμε τόν πειρασμό τῆς νίκης. Νά ξεπερνᾷμε τόν πειρασμό τῶν ἀριθμῶν, διότι αὐτό ἐξοργίζει τόν Θεό περισσότερο

ἀπό ὅλα. Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ κοστίζει στόν ἄνθρωπο καί εἶναι «στενή ἡ πύλη καί ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν» (Ματθ. 7,14).

Συγχώρησε, Κύριε, τίς μικρότητές μας καί μήν ἐμποδίσεις τήν χάρη Σου νά σκεπάσει τόν λαό Σου, ἐξαιτίας τοῦ ἐγωισμοῦ μας. Ἀμήν!